

CHÁNH TÀ LẤN LỘN NÁO LOẠN THẾ GIAN

**Vua mất loạn thần, chiếm đoạt ngôi
Bây tôi trung dũng, đã loại rồi
Náo loạn trong triều, sanh nhiều phái
Thời nào cũng có, vị hy sinh**

Kính thưa quý Cô Bác thân mến.

Bữa nay con xin nói. Chánh Tà lẫn lộn, Náo Loạn Thế Gian.

Thời nào cũng có chánh tà lẫn lộn. Sỡ dĩ sanh ra chánh và tà.

Thứ nhất: Vua mất thì loạn thần nổi dậy. Vua thì có nhiều vợ, nhiều con. Con và vợ lập nhiều phái trong triều, để tiến vị ngôi vua, sau khi vua băng hà. Trong triều sẽ xảy ra nội loạn, bởi vì, những người con vua tranh quyền.

Tại sao tranh quyền trong triều?

Trí khôn lanh mỗi người khác nhau. Không phải người con trưởng là luôn lúc nào cũng thông minh hơn, hiền hơn người con thứ. Nhưng mà theo thứ tự kế nghiệp thì lớn trước nhỏ sau. Nhưng người anh trưởng u minh, tham lam, dâm dục, kém tài...thì sẽ có nội chiến trong triều. Có kẻ nịnh hót, chạy theo bên phải và có kẻ chạy theo bên trái. Để làm loạn trong cung, không ai phục ai.

Vua còn thơ ấu, thì quần thần cũng có thể tiến vị.

Vua hôn quân, nhu nhược thì loạn cũng thần tiến vị.

- **Còn trong gia đình tại sao nổi loạn, khi cha mẹ mất?**

Khi cha mẹ mất, nội loạn sẽ xảy ra thường tình. Và anh em cũng sanh ra hai phái.

- Thứ nhất, cha mẹ để lại gia tài. Anh em bất hoà, chiến tranh gia đình náo loạn.
- Thứ nhì, nhiều con, nhiều phái, con thì theo Phật, con thì Chúa, con thì Giê hô Va...
- Thứ ba, nhiều con thì có đứa thì quý quyết, có đứa thì hiền lành.

Một khi cha mẹ mất là có cuộc nổi loạn trong gia đình. Gia đình nào cũng vậy.

- **Còn trong môn phái, giáo chủ mất, thì cũng nổi loạn như thường.**

Bởi vì, phạm tâm, tâm con người bất kính và bất phục lẫn nhau. Vì lý do, đồng hành, và đồng bạn, không ai hơn ai.

Tại sao, tôi phải phục lệnh anh. Khi mà, anh là một người dốt nát, ngu si.

- Đất nước cũng vậy.
- Việt Nam, Iran, Irak, Israel, Palastine, Nam Hàn, Bắc Hàn, Đông Đức, Tây Đức .v.v.

Khi mà một nước không có vua hay tổng thống. Bắt buộc nước đó sanh ra hai phe nổi loạn, chánh tà. Hai phe chống nhau là hai người bạn thân, không phục tài, không kính trọng lẫn nhau.

Một nước phân chia nhau, là hai người cầm đầu cũng là hai người bạn thân, cùng là một giống dân. Mà hai người này bất phục tài, và bất kính lẫn nhau.

Nên ở thế gian, có hỗn loạn. Từ trong triều, từ trong quốc gia, từ trong gia đình, từ trong pháp môn.

Náo loạn là vì chung quy một lý do. "Đồng hành, đồng bạn". Vì đồng hành và đồng bạn, sanh ra bất kính, và bất phục.

Tạo ra, phe này, tạo ra phe kia, làm chia rẽ, gia đình, đất nước, và nội bộ.

Nếu mà không có sự đồng hành, đồng bạn. Thì sẽ có sự tôn kính lẫn nhau.

Học cho nhiều, tu cho nhiều thành ra ngu muội. Ngu muội là sao?

Giữa bạn bè và bạn bè, giữa con người và con người, mà không có sự tôn kính lẫn nhau. Thì làm sao, thì mình tôn kính BỀ TRÊN.

- Muốn tôn kính BỀ TRÊN, thì mình tôn kính, người gần kề mình. Có như vậy, mình mới tôn kính BỀ TRÊN. Mình không thể nào, đi tắt được. Mà con người thích đi tắt là tu sai: "Thượng đội, Hạ đạp".
- Muốn thờ Trời Phật, thì mình phải thờ cha mẹ, chồng, vợ và con. Đừng có đi ngược lại, Trời Phật tôi thờ, còn cha mẹ, vợ, chồng và con thì tôi không. Thờ cái kiểu này là thờ sai.
- Cha mẹ, chồng, vợ và con mình cũng là một con người giống y như mình. Mình đừng có coi họ như rơm rác. Thì chính mình cũng là rác và chính mình cũng là rơm.
- Con người ta sanh ra từ rác và rơm, mà mình không nhìn thấy. Đừng có cho mình là tu hay và tu cao là tu sai. Mỗi ngày mình đều ăn rác và rơm, mà không hay biết.
- Tương lai mình không tu, sẽ trở thành rác rơm và gia súc.
- Đây là cái luật, bánh xe luân hồi, tiến hoá, văn minh của con người và vũ trụ.
- Anh không học, anh không tu, anh không chấp nhận.
- Nhưng bắt buộc anh phải chấp nhận khi chết, anh phải tu, anh phải học, để phát triển cái văn minh của anh.
- Anh có lì lợm, cứng cổ cho cách mấy. Anh cũng phải quy phục, cái định luật văn minh của tạo hoá. Con người tiến lên thành Tiên Phật. Nhon Nhon giai thành Phật.

- Tạo hoá là sao?
- Tạo hoá có nghĩa là biến hoá con người, cho tốt hơn và văn minh hơn.
- Trời Phật giúp cho mình sống lâu, sống vui và sống tồn. Nhưng mà con người tự huỷ hoại sự sống lâu và sống vui.

- Không tu thì tự chia cắt và sát hại nhau. Sát hại nhau, thì phải có địa ngục không? Ai vào địa ngục? Chính mình vô.

- **Không tu cho mình thì hai phe: Giữa chánh và tà, đều vô địa ngục.**

- Tại vì, cái tội mình, chánh diệt tà và tà diệt chánh. Nên thế gian sanh ra nổi loạn:

- Phe này và phe kia!

- Phe này là một phe, một nhóm nhỏ thấy được sự không công bằng, nên nói ra những sự bất công và chủ trương của phe kia.

Hai phe công kích nhau, vì sự quyền lợi của cá nhân.

**Phe này đã kích phe kia
Hai bên tranh lợi, tạo nhiều chủ trương
Chủ trương trong lý hẹp hòi
Tại vì ích kỷ, tại vì tham danh**

Một bên vì quyền lợi, quyền hành đã lập, thế nên phải bảo thủ cái địa vị sẵn có. Tạo dựng ra nhiều bè phái, để giữ vững địa vị, hơn là giữ vững giang sơn.

Một bên, vì thấy lòng tham lam ích kỷ của con người quá lớn. Không lo cho nước nhà hạnh phúc, mà lo cho cá nhân nhiều hơn. Thế nên ở bên trên, nội bộ hai phe, đã có những chiêu bài, bắt trặc ngấm ngầm hại nhau, thì hỏi sao bên dưới, ruồi muỗi lại bình yên.

Ruồi muỗi bên dưới, không bình yên là bên trên mất trật tự. Bởi vì, sự trật tự bên trên của cá nhân không có, thì làm sao bên dưới an toàn. Triều đại nào cũng như triều đại nấy, không có khác nhau.

**Triều nào cũng giống triều nào
Cũng là hình thức, cho người tá danh
Ông lên Bà xuống cũng nhiều
Ông nào bà nấy, cũng tiền với nhau**

Ông nào, bà nào cũng cố địa vị quyền hành, tưởng cái quyền hành của mình đang nắm trong tay, là sai khiến được người này, người kia.

Mình làm to! Sở dĩ, họ làm theo là họ cũng như mình, không muốn cái địa vị mất, cái miếng ăn mất, nên họ bất chấp việc đúng, việc sai họ làm. Họ làm là vì miếng ăn, vì chức vụ.

Chủ sao thì tớ vậy! Nên những người tranh nhau về quyền hành địa vị, rốt cuộc cũng như con cá giành mồi. Tại vì, làm lớn mà tham quyền cố vị, tham thì phải giành giật, giành giật thì mới đem ra thủ đoạn. Thủ đoạn là hại người hại đồng bạn, hại đồng hành. Nói xấu người này, nói xấu người kia. Người tốt thì đốt đuốc tìm không ra, mà người xấu đi đâu thì cũng gặp. Đi vô công sở thì đã gặp người nịnh bợ, đi ra ngoài đường thì gặp kẻ bắt lương, về tới nhà thì gặp người nặng trịch. Tới chỗ nào cũng trịch, thậm chí vô chùa, vô nhà thờ cũng bị trịch.

Hỏi tại sao những chỗ linh thiêng này mà cũng trịch?

Ông to cũng trịch, mà ông nhỏ cũng trịch. Trịch nó bám đầy đường, đầy nhà, đầy cả không gian thì chỗ nào mình tránh khỏi.

**Làm sao trách được khí âm
Nó quanh nó quẩn, khắp cùng không gian
Đi đâu cũng bị trịch xâm
Không tin thì thử, thì đi dính liền**

Trịch là tà khí, nó xâm nhập, làm cái gì cũng bị hoảng hốt, làm cái gì cũng bị trịch trặc, làm cái gì cũng nhờ âm binh, thần thánh phù hộ. Riết rồi bị âm binh, thần thánh nó sai khiến luôn.

**Chỗ nào mà chứa nỗi tham
Cái tham không không đáy, biết đâu mà lường?
Không đo không lượng sức mình
Tới khi mình chết, tội hình quá to**

Tham cho mình, rồi lại bày cái tham cho chồng vợ, con mình leo lên, rồi bày cái tham, trong chỗ linh thiêng tu hành. Người nào cũng vậy, thì hỏi sao người đời không oán than.

Từ đời này, cho đến đời kế tiếp thì hỏi sao không nghèo, không dốt nát. Con người dốt nát, lụn bại là quá tham.

Muốn khỏi lụn bại, thì mình nên học thiền. Vì Đức Phật tu thiền, mới dẫn mình thoát ra đường lụn bại. Vì từ xưa cho tới giờ chưa có cấp cao ông lớn, chịu học Phật Pháp. Nên làm cấp cao, mà lụn bại dài dài. Mình trị tánh tham mình không được, mà làm sao trị ai.

Ông nào đạo cao, làm cao cũng tham lam như núi.

Dùng học thuyết đời, lý luận đời mà dọa gạt người đời. Người đời họ biết nghe, họ biết thấy, họ biết những gì, mình làm.

Bữa nay họ tin tưởng luận thuyết mình nói, ngày mai họ không tin tưởng nữa, là họ tẩy chay mình ngay.

Mình làm chức cao, mình nói gạt, hai ba chục ngàn người thì được, chứ làm sao nói gạt cả trăm triệu người. Nên các ông trùm làm một thời gian, từ lãnh đạo trở thành lãnh tội. Ở khắp thế giới thấy xảy ra hoài.

**Làm cho thật lớn thật to
Tưởng mình cao cả, tưởng mình tài hay
Tội to mà chẳng có lo
Con đường tham vọng, tạo nhiều u mê**

Lãnh đạo Phật Pháp giải thích:

Lãnh có nghĩa là mang trách nhiệm, còn Đạo là con đường quân bình.

Mà các cấp lãnh đạo thế giới, không chịu tu, không chịu học đạo, thì làm sao biết đạo là quân bình. Nên mấy ông lãnh đạo, chỉ binh đạo mình, và đè bẹp đạo người. Vì cái tánh ích kỷ.

Quân bình mình không có, thì làm sao lập thế bình quân, mà đưa nước nhà thống nhất, nhân dân hạnh phúc.

Muốn bình quân đất nước thì trước hết, lãnh tụ phải quân bình cơ tạng. Bằng điển quang tu thiền.

Cơ tạng quân bình hay không, thì mình cũng tự tính ra.

- Quân bình không có: Thì thiên vị, đạo này, đạo kia
- Quân bình không có: Thì kỳ thị chủng tộc và phân biệt người này khác, người kia khác
- Quân bình là không có: Thì tham lam và ích kỷ
- Quân bình là không có: Thì sẽ bị nhiều bệnh tai biến

- Muốn được quân bình, là chuyện dễ làm.

Không học đạo thì không bao giờ biết đạo là quân bình, mà học không đúng đạo, cũng không đạt được quân bình.

- Quân bình là sự kích động và phản động.

Hai chiều cùng tiến hoá như nhau không có chiều nào trước và cũng không có chiều nào thành.

Không có chiều nào tà và cũng không có chiều nào chánh.

Tại Sao kỳ vậy! Vì đây là Siêu Lý.

- Nếu không có trước thì lấy gì anh được thành.
Mà nếu anh, nói rằng anh đạt thành, thì anh sẽ trước.

Thanh mà không còn thanh nữa, mới thật sự là toàn thanh. Bởi vì, luôn luôn lúc nào cũng là thanh rồi, thì còn gì phải nói ta là thanh.

- Nếu không có ác thì lấy gì anh thiện.
Bởi vì, chính cái ác, nó giúp cho anh thiện.

Thiện, mà không còn thiện nữa, mới thật sự là toàn thiện. Bởi vì, luôn luôn lúc nào cũng thiện, thì còn cái gì nói nữa, cho hao hơi.

- Nếu mà không có tà thì lấy gì chứng minh anh là chánh. Biết mình chánh là nhờ nó tà.
- Nên Chánh đạo, thành đạo, quán thông đạo, **không chê tà và không nản tà.**
- Nếu mà cho rằng mình là chánh thì là anh sẽ tà. Bởi vì, mình là chánh, mà còn phân biệt sao?
- Mà chánh, không còn chánh nữa, mới thật sự là toàn chánh. Ai nói mình sao, mình cũng chấp nhận. Họ chửi mình tà, mình cũng làm thính. Tới giai đoạn này, lương tâm mình biết thôi. Thì mới dùng pháp Phật cứu thế.
- Tà cũng cứu, mà chánh cũng cứu luôn.
- Thay vì giết một, cứu một, như người đời họ đã làm. Hiện tại chánh tà, họ đang diệt nhau.
- Còn Phật Pháp Vô Vi cứu cả hai luôn. **Thì đây có phải là lời siêu lý không!**
- Người cho mình là chánh như là Mỹ và những nước khác cũng tự cho mình là chánh. Chánh nó ghét Tà. Nó ghét Tà là nó phải diệt Tà. Đã diệt Tà rồi thì lấy gì là chánh nữa mà xưng ta là chánh.
- Còn người bị cho là Tà, thì họ không ưa chánh. Chánh cái gì mà chánh.

Rồi tà tiếp tục diệt chánh, đã mang danh tà, hôm nay diệt lại chánh nữa. Thành ra mang tiếng nhiều thêm.

Nên giữa Tà và Chánh, họ tự diệt lẫn nhau. **Hai người chánh và tà này, cần tu, để giải thoát ra cái vòng lẫn lộn.**

- Làm người ở trên đời này, không tu, ai cũng ác, **cả tà, lẫn chánh.**
- Nếu là chánh, thì mình thấy mình, luôn luôn, lúc nào cũng sai.
- Có tu thì lập lại quân bình, thì mới bình quân được cả, Tà lẫn Chánh.
- Tà cũng là của Thượng Đế, mà Chánh cũng là của Thượng Đế luôn.
- Cấp bậc này là của Thượng Đế, là cán cân của chơn đạo. Bởi vì cái nào cũng tiến.

BÌNH QUÂN

Vạch ra chơn lý hẳn hòi
Cho người nhìn thấy, con đường mình đi
Từ bi trí dũng khắc ghi
Đông tây nam bắc, bốn bề anh minh

Đạo đời mình phải hy sinh
Lấy từ nhân đạo, để mà đối nhau
Cùng chung một hướng đối trao
Giúp người giúp đạo, thoát vòng đấu tranh

Đấu tranh chỉ hại cho mình
Người nào cũng phải, giúp cho dân hiền
Dân hiền đất nước văn minh
Văn minh Phật Pháp, giúp người tiến nhanh

Tiến lên xoá hết nỗi phiền
Con đường động loạn, tự mình dứt ngay
Quân bình tâm thức lại hay
Tình thương đạo đức, giúp cho dân hiền

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi